

Elmaları Eledin mi Dürzüü

– İpciERDOĞAN · 07 Aralık 2018

ELMALARI ELEDİN Mİ DÜRZÜÜ?

Allah'ın bizlere bahsettiği yurdumuz, üç tarafı denizlerle çevrili olup yedi iklim bölgesinden oluşan, bir yılda dört mevsimin yaşandığı , başka ülkelerin gıpta ile özendiği bir nimete sahiptir.

Tipiden, fırtınadan gözün gözü görmediği bir mevsimde Antalya, Kuşadası, Didim, Muğla gibi yerleşim yerlerinde insanlar denize giriyorlar.

Adana, Mersin, Antalya gibi adını burada sayamayacağım yerleşim yerlerinde tohumlar yılda en az üç kez toprakla buluşup verim veriyorlar.

İşte bu ve bu gibi nedenler den dolayı dış güçler bizleri; Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Tatar, Alevi, Sünni adları altında etnik guruplara ayırıp birbirimize kırdırarak buraları elde etmenin hayaliyle yatıp kalkıyorlar.

Anadolu nun orta yerinde yazları sıcak ve kurak, kışları'da soğuk bir iklime sahip olan ilimiz Kırşehir halkı yıllardır nasibini sanayi ve teknoloji denen nimetten alamamış, sadece Süleyman Demirel in kurmuş olduğu Petlas lastik fabrikasından başka baca tütmez olmuş, sanki alın yazısı imiş gibi geçimini hep çiftlik ve hayvancılıktan temin eder olmuştur.

Çuğun köyünden başlayıp Özbağ, Kırşehir güzergahından Güzler köyünde Kızıl ırmağa karışan, adı yörelere göre değişen, şehir merkezinde de “Kılıç özü” adı altında nimet saçan deredeki sudan şimdiye kadar akıl edipte hangi üretici yararlanıyor, dört kavaktan ve söğütten başka? Bu su İsrail'in elinde olsa o zaman aklımız başımıza gelir mi acaba?

Mehmet bey fakir bir ailenin oğlu olmasına rağmen o bundan yılmamış, azmi galip gelmiş, sonunda olmasını çok arzuladığı öğretmenliği uzun yıllar okuduktan sonra hak edip diplomasını almıştı. O günün ihtiyaçlarına göre aldığı maaş kafi gelmediği için boş zamanlarında gizli, kaçak; bazen bir toptan bakkaliye de, bazen de pazarcılık yapan bir arkadaşına ücret karşılığı pazarda yardım etmekle evinin geçimini temin ediyordu.

Dinekbağı mahallesinde, Kılıç özü deresi kenarında babadan kalma bir bahçeleri vardı. Bahçenin bir yerini belleyip oraya maydanoz ekmişti. Dereden tenekelerle su çekip suyu çok seven maydanozları suluyor, onlarda onun emeğini boşa çıkarmıyor, biçildikçe büyüyorlardı. Mehmet bey biçtiği maydanozları borç harç temin ettiği motosiklete yükleyip manavlara, pazarlara, lokantalara satıyordu.

Mehmet bey bunlarla tatmin olmuyor, gezerken, bir yerde çalışırken, okulda ders verirken akli fikri hep bir elma bahçesi kurmanın, buradan gelir elde etmenin hesabında oluyordu. Ama bu nasıl olacaktı? Acaba babası kendisine ne derdi? Ona müsaade eder miydi? Meseleyi babasına açtığında adamın gözleri fal taşı gibi açılmış ”Meğer benim oğlum bunları düşünür müymüş de neden benim haberim olmazmış, bende buralar benden sonra hozan kalacak diye kara,kara düşünüyordum” diyerek oğluna onay verdi.

Yıllar ardına bile bakmadan geçiyordu. Mehmet bey şimdi o günleri düşünüyor da o fakir haliyle kepeçeyi bahçeye sahibine nasıl yalvararak getirttiğini, şimdi her biri koca, koca olan ağaçlara nasıl yer

açtırttığını, onları oraya dikerken ne zahmet çektiğini hatırlıyor, arada gözünden dökülenlerin farkında olmuyordu.

Kimini Kaman'dan, kimini Ankara'dan, Amasya'dan bazısını eşten-dosttan, pazarcı dan güç-bela temin ettiği "karanfil, Amasya, Fuji, Grant simit, golden, yaz elması, misket, Yalova, golden star, Pit, leydi, Arap kızı, tavşan başı, İngiliz, kavun elması, külah, star kimle "gibi adlarla anılan elma çeşitleri geçen zaman zarfında bahçe ve çevresinin adeta simgesi olmuştu. Ağaçlarının bakımı, budaması, ilaçlaması bayağı onu zorlasa da olsun, artık emekliydi, onlardan emek esirgenir mi, artık her bir ağaç bir fabrika olmuştu. Atalar boşuna dememişler "Bakarsan bağ bakmazsan dağ olur" diye. Mehmet bey ağaçlara baktıkça bakmış, emeği boşuna gitmemişti.

Mehmet bey birikimiyle ufak-tefek bir kamyonet almıştı, ağaçlardan bin bir itinayla topladığı elmaları berelenmeden kaslara dolduruyor, pazarlara, manavlara belirli bir ücret karşılığı pazarlıyor, bu arada en büyük desteği de hanımı ve çocuklarından alıyordu.

Bahçesi ve ürünleri artık dilden dile dolaşüyor, başkaları da buna özenip bahçe yapmak için kendisine akıl almaya geliyorlardı. Ağaçlar üzerindeki meyvelerine pırıl, pırıl bir görünüm veriyor, dallar yükünü taşımayıp yerlere eğilirken oradan geçenlere 'al beni' yapıyorlardı. Bahçenin methini duyanlar kendisine elma almak için başvurduklarında diğer bahçe sahipleri bu durumdan tedirgin oluyor, içten içe 'bir kıskançlık krizine' giriyorlardı. Bazı müşteriler kilo-buçuk almak için pazarlık yaparlarken elinde olanlarda 'kabalama' "ağaçtaki elmaya tut elimi" diyorlardı.

Kaloriferci Şaban usta iki oğluyla beraber şehrin merkezinde kalorifer tesisatçılığı, tamir ve bakım işiyle meşgul oluyordu. Kendisi yaşlandığı için zamanla işten el çekmiş, genelde bu işlere oğulları bakıyordu. Onlar işe gittiklerinde dükkanı kendisi bekler, havalar soğuk olursa içeride kaçak yanan elektrikli soba başında, sıcak olursa kapıya attığı sandalyede müşteri kollardı. Kimseye bir bardak çay ikram etmese de başına toplananlara aldığını, sattığını, yediğini, içtiğini büyük bir iştahla anlatırken sanki onlar açlıktan ölüyor sanır, övünerek günleri geçirdi. Sokaktan bir meyve, sebze satıcısı geçse onu ayağına çağırır, gerçek alıcı imiş gibi davranarak "Bu kaç, şu kaç?" diye sorarken yerine göre satıcının sattığını lüpür, lüpür mideye indirir, sonra da "Pahalıymış" deyip satıcıya yol verirken kendisini seyredenlere bir şey olmamış gibi övünmelerine kaldığı yerden devam ederdi.

Hele elma yok mu elma;onu gördü mü dizlerinin bağı çözülür, o an için bütün açlık ihtirasları ayağa kalkar,satıcının elinden kaptığı elmayı yıkayıp temizlemeden ağzına atar ezdiği dişlerinde ağzının suyu adeta sel olurdu. Gerçi zamanında onlarında Şelbe denilen mevkide bir bahçeleri varmış ama dediğine göre babası orayı bir öfkeye kurban edip satmış,bir daha da bahçe almak onlara kısmet olmamıştı.

Mehmet bey Şaban ustayı yıllardan beri tanırdı. Bir manava bakması için elma numunesi getirmiş,pazarlıktan sonra evine dönüyordu. Kapıda oturan Şaban ağabeye selam vermeden geçmek olmazdı. Şaban usta selama karşılık verirken elini Mehmet bey'in poşetinde bulunan numunelik elmalara atmış, birisi elindeyken diğerini takma dişleriyle ezip çiğneyerek mideye indirmeye başlamıştı bile.

Şaban usta bir yandan elmayı yutkunurken bir yandan da elmalar hakkında sorular soruyor, Mehmet bey de "Belki usta alıcı olur" diye bıkip usanmadan cevap veriyor, bazen de yan gözle saatine bakarken müsaade alıp başka bir manavla görüşmek için zaman ayarlamaya çalışıyordu. Ayrılırken Şaban

usta Mehmet bey'in telefon numarasını almayı ihmal etmedi.

Şaban usta da Mehmet hocayı yıllardır saf ve temiz biri olarak tanırdı. Şimdi bundan istifade etmenin yollarını hesaplıyor” Elma alırsam bu saf adamdan alır hiç olmazsa elden aşağı hesap ettiririm” diye kendi kendine iç geçiriyordu. Kırk fikir bir yapısı vardı. Sonradan geriye dönüş olarak düşünmeye başladı.”Oğlum Şaban; hadi Mehmet hocadan elmayı ucuz düşürüp aldın, Dinekağ nere,Senin ev nere, atın yok, araban yok şimdi araba tutsan elma sana semeriyle seksene mal olur...”Birden düşünceleri yerlere saçıldı.Kafasını kaldırdığında karşıdan gelen nakliyecisi ve aynı zamanda arkadaşı Cafer ağa gözüne ilişmişti.

Cafer ağa yıllarca şehir dışı yük ve yolcu taşımacılığı yapmış, oğulları yetişip gelince zincirin halkaları genişlemiş, araçlarını çoğalmış,sonradan şehirde bir yazıhane açarak işlerine şehir içi nakliyeciliği de dahil etmişti.Yaşlandığı için işlere eskisi gibi pek bakamıyor,işyerinde usanırsa arada sırada eş-dost ziyaretlerini ihmal etmiyordu.

Şaban usta Cafer ağayı görmesiyle oturması için dışarıya bir sandalye atmıştı bile.İki arkadaş sağdan soldan hasbıhal ettikten sonra Şaban usta dükkanına girip aceleyle getirdiği bir elmayı arkadaşına ikram ederken lafı döndürüp dolaştırıp elmaya getirmişti bile.Şaban usta Mehmet'in elmalarını Cafer ağaya anlatırken “Şöyle elma ha,böyle elma ha”diye bütün hünerlerini gösterip reklamını yaparken arkadaşını bir punduna düşürüp onunla birkaç elma ağacı almak ve nakliyeciyi beleşe getirmek hesabındaydı.

Cafer ağa ilk önceleri “ İhtiyacım ve onu koyacak yerim yok” diye nem kum etse de Şaban usta'nın “Sen elma koyacak yeri merak etme, benim yeni sanayideki boş dükkan ne güne duruyor” cevabıyla en sonunda elma alımına razı oldu.

Bir Pazar günü iki arkadaş oğullarını da yanlarına alarak önceden yükledikleri boş kasalarla bir gün evvel telefonlaştıkları Mehmet bey'in bahçesinin yolunu bindikleri kamyonla tuttular. Mehmet hoca onları bahçede bekliyordu. Uzun pazarlıklar sonucu Cafer ağa üç,Şaban usta da iki ağaç elmayı ince eleyip sık dokuyarak satın aldılar. Akşama kadar süren uzun ve zahmetli bir uğraştan sonra herkes kendisine ait önceden işaretledikleri kasalara dalından indirdikleri elmaları yerleştirip kamyonu yüklemesini bildiler. Gecenin bir otu elmaları depoya yerleştirdiklerinde herkesin yorgunluktan haşadı çıkırsa da işin doğrusu bu zahmete değirdi.

Cafer ağa oğullarıyla kamyonu depodan beş kasa elma yükleyip evlerinin yolunu tuttuklarında gözlerinden uyku feryatları yükseliyordu. Aradan bir müddet zaman geçince gözü doymaz Şaban usta her akşam yemekten sonra “Hadi çocuklar elmalara bir bakalım, havalandıralım,çürüyen varsa kontrol edelim “diye ayrıldıkları evlerine gecenin bir otu yorgun,argın dönüp yatağa darın düşüyorlardı.Günlerce devam eden bu durum hanımının gözünden kaçmasa da kadıncağiz kocasına bir şey diyemiyor,dese de ondan olumlu cevap alamıyordu.

Cafer ağanın evi misafirsiz kalmazdı. Eli bol bir yapısı vardı. Geleni gideni eksik olmadığından ikramda izzetinde kusur etmez, bunun için edilen masraflara acımazdı. Son günlerde kendisinde göze batan bir değişiklik fark ediliyordu. Elma yeme tutkusu başlamıştı, hem yiyor, hem de gelenlere zorla yedirmeye çalışıyordu. Böyle geleni gideni bol olan adama elma hiç dayanır mı, ”Hazıra dağın dayanmadığı” gibi evdeki elmanın da sonu gelmiş, haliyle sandıklar boşalmıştı.

Cafer ağa boş durur mu Oğlu Adnan'la beraber soluğu Şaban usta'nın dükkanın da aldılar. Anahtarları alel acele ondan alıp son sürat sanayideki deponun yolunu tuttular. Kapıyı açtıklarında depoyu loş bir ışık kapladığı için baba ve oğul un gözleri kamaştı. Cafer ağa kıtlıktan çıkmışcasına "Çabuk ol, acele et niye savak, savak bakıyorsun" diye talimat yağdırırken bir yandan da kasayı kamyonete yüklemek için kaldıran oğluna yardım etmeye çalışıyordu.

Oğlu birinci kasayı araca yükleyip geldiğinde Cafer ağanın gözleri de iğerinin ışığına alışmıştı. Oğlu ikinci kasayı kucağına tam almıştı ki Cafer ağanın birden bire gözleri fal taşı gibi açıldı. Oğluna kasayı yere indirmesini tembihledikten sonra onun şaşkın bakışları arasında depodaki bütün kasaları bir, bir kontrole başladı. Hayret dolu bakışlarla "Olmaz böyle bir şey Allah'ım, nasıl olur bu, sanki elmalar elekten çıkmış gibi birbirinin aynısı Adnan'ım " diye deli devre bağirmaya başladı. Ne olmuştu. Depo çok mu sıcaktı da acaba o koca, koca elmalar büzüle, büzüle ceviz kadar kalmıştı gibi beynini kemiren cevapsız sorular almıştı. Adnan babasını şaşkın, şaşkın izlerken baba adete çıldırmak üzereydi. Ne de olsa Adnan gençti. Kendisini çabuk toparlamasını bildi. Hemen Şaban ustanın az ilerde duran elma kasalarını yokladı. Şaşkınlık sırası şimdi kendisindeydi, neden bu elmalar iri iriydi de kendilerinininki ufak, tefekti. Yarı şaka yarı ciddi "Baba; yoksa bizim elmaları tornaya mı çektirdin de ondan mı ufalmış" diye babasıyla gırgır geçmekten geri kalmadı.

Cafer ağa şaşkınlığını atınca meseleyi anlamakta gecikmedi. Birden ellerini yukarı kaldırarak "Allah'ım sen Şaban ustanın gözünü doyur. Ulan Şaban, ulan dürzü, elmaları eledin mi yoosam Dürzü, dürzü kere dürzüüüü..." Sesi deli danaların böğürtüsü gibi dükkandan dışarı yankılıyordu, öfkesi biraz dindikten sonra "Oğlum; kamyon ve işçileri buraya daya, yoosam elmaların hepsi elden gidecek..."

ERDOĐAN ÇALIŞKAN 11 07 2016 GERÇEK YAŞANMIŞLIKLAR. Öyküde kahramanların adlarını değiştirdim.

Öykülerimi şahısları küçük düşürmek, mirasçılarını rencide etmek için yazmıyorum.